

ΓΕΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ, 23 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1827.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Εγχώριοι εἰδήσεις.

Ἐξ Αἰγίνης.

Ἡ εἰκοστὴ τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς εἶναι ἡμέρα λαμπρὰ διὰ τὴν κατ' αὐτὴν γενομένην λαμπρὰν νίκην εἰς τὸν Πειραιᾶ. Ὁ πολιορκητὴς τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἔβλεπε μὲ βλέμμα καλὸν τὴν γειτονίαν τῶν ἡμετέρων εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ μάλιστα ἀφ' οὗ οὔτοι κατέλαβον καὶ τοὺς κάτωθεν τῶν ἐπὶ τῆς Καστέλας ὀχυρωμάτων εἰς τὸ πεδίον τρεῖς πύργους, καὶ ὠχυρώθησαν ἐκεῖ. Ἡθέλησε λοιπὸν νὰ ἐξώσῃ τοὺς ἡμετέρους ἐκ τῶν ἐπικινδύνων εἰς αὐτὸν θέσεων τῶν πύργων, καὶ ἐκίνησε πανστρατιᾷ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ πολὺς πρὸς ὀλίγους κινούμενος περιεκύκλωσε τοὺς ἡμετέρους εἰς τοὺς πύργους, καὶ συνεκρότησε μάχην πρὸς αὐτοὺς· ἀλλὰ τὴν ὀλιγότητα τῶν ἡμετέρων ἀνεπλήρουν ἡ μεγάλη ἀνδρεία καὶ σταθερότης, καὶ ὁ ἐχθρὸς ἐνίκηθη. Ἰδοὺ ἡ περὶ τῆς μάχης ταύτης ἀναφορὰ τῶν ἡμετέρων πρὸς τὴν Διοίκησιν.

Σεβαστὴ Διοίκησις!

Ἐκ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Πειραιῶς,
1827 Φεβρουαρίου 20, ἑσπέρas.

Σήμερον τὴν αὐγὴν ὁ ἐχθρὸς ἐκίνησεν ὅλην του σχεδὸν τὴν δύναμιν, πεζικὴν, ἱππικὴν καὶ πυροβολικὴν κατὰ τῶν τριῶν πύργων. Ἡ μάχη ἄρχισε μὲ ἀπόφασιν ἀπὸ μέρους τῶν ἐχθρῶν, καὶ διήρκεσεν ἀδιακόπως ἀπὸ τῆς αὐγῆς ἕως τῆς ἑσπέρas. Οἱ Ἕλληνες ἀπῆντησαν μὲ μεγάλῃ σταθερότητα εἰς ὅλας τὰς ὁρμὰς, τὰς ὁποίας ἔκαμαν οἱ ἐχθροί. Εὐθὺς ἀφ' οὗ ἄρχισεν ἡ μάχη, ἐλάβομεν τὰ μέτρα, διὰ νὰ ἐμψυχώσωμεν τοὺς πολεμοῦντας, καὶ νὰ ἐλάψωμεν τὸν ἐχθρὸν. Ὁ ταγματάρχης Κύριος Χ. Ἰγκλέσης ὠδήγησε προθύμως τὸ τακτικὸν σῶμα πέραν τῶν ὀχυρωμάτων ἀντικρὺ τοῦ ἱππικοῦ τῶν ἐχθρῶν, καὶ ὁ Κ. Γεώργιος Χελιώτης μὲ ἐν σῶμα στρατιωτῶν ἐσχημάτιζε τὰς πτέρυγας τῆς τακτικῆς φάλαγγος. Ἡ προχώρησις τοῦ βοηθητικοῦ σώματος, καὶ ἡ σταθερότης τῶν πολεμοῦντων ἠνάγκασαν τοὺς ἐχθροὺς νὰ ὑποχωρήσωσι πρὸς ὥραν· ἀλλ' ἐνδυνα-

μωθέντες εἰς ὀχυρώματα ἐξηκολούθησαν ἕως ἑσπέρas βαθύας τὸν πόλεμον. Διὰ νὰ ἀνοίξωμεν τὴν κοινωνίαν μὲ τοὺς πολεμοῦντας, οἱ ὁποῖοι ἐστεροῦντο ὡς καὶ τροφῆς, ἐδιορίσθη ὁ ἀντιστράτηγος Π. Σωτηρόπουλος, μὲ τὴν σύμπραξιν τοῦ τακτικοῦ σώματος, νὰ συνοδεύσῃ τὰς τροφὰς διὰ μέσου τῶν ἐχθρῶν. Οἱ ἐχθροὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἐνδώσωσιν εἰς τὴν ὁρμήν. Ὡς τὸ Δέμα ἀπερίγραπτον! Οἱ ἐχθροὶ μετὰ πολλὰς ἐφορμήσεις καὶ προσβολὰς ἀποφασιστικὰς ἄφησαν περισσοτέρους τῶν χιλίων φονευμένους, καὶ πληγωμένους εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης. Οἱ ἡμέτεροι ὁρμήσαντες ἐπῆραν πολλὰς κεφαλὰς, καὶ πέντε σημαίας· τὰ δὲ πολλὰ πτώματα τῶν νεκρῶν, καὶ οἱ λαβομένοι ἀνέμειναν μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν καὶ τῶν πύργων. Ἀπὸ τῶν ἡμετέρων ἔπεσον δέκα, καὶ εἴκοσι ἐπληρώθησαν. Ἐκ τῶν φονευμένων τοῦ στρατηγοῦ Νοταῆ εἰς εἶναι καὶ ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ Μπεκιάρης ἐπονομαζόμενος Ἀργεῖος, ὁ ὁποῖος ἔπεσεν εἰς τὸν τόπον ἀπὸ γρανάτας.

Κρίνομεν χρέος μας νὰ φανερώσωμεν εἰς τὴν Σεβαστὴν Διοίκησιν, ὅτι ὅλοι οἱ διωρισμένοι εἰς τὰς θέσεις τῶν πύργων, καὶ στρατιῶται καὶ ἀξιωματικοί, ἐπολέμησαν σήμερον ὡς παλληκάρια. Δὲν ἐχρησίμευσεν ὀλίγον καὶ τὸ βρίκι τοῦ καπιτάνου Ν. Γιαννιτῆ, ὁ Ἡρακλῆς, τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ ἦτον γαλήνη, ἐπλησίασεν ὅμως, ἔσον ἦτον δυνατὸν, καὶ ἐκτύπησεν ἀρκετὰ τοὺς ἐχθροὺς στρατοπεδευμένους εἰς τὴν ἄμμο.

Οἱ εἰς τοὺς πύργους εὐρεθέντες ἀξιωματικοί εἶναι οἱ ἐξῆς: Ὁ Νίκας, καὶ ὁ Μπεκιάρης ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Νοταῆν· ὁ Σπύρος Δοντᾶς μὲ Ἀθηναίους ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Μακρυγιάννην, καὶ ὁ καπ. Γεώργιος Σκουτανιώτης ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Δ. Καλλέργην. Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ ἠγωνίσθησαν μὲ ζῆλον καὶ γενναϊότητα, καὶ ἐτίμησαν τὴν πατρίδα.

Μένομεν μὲ τὸ προσῆκον σεῖδες

Εὐπειθέστατοι πολῖται

Ἰωάννης Νοταῆς.
Μακρυγιάννης.
Δ. Καλλέργης.
Χ. Ἰγκλέσης.
Ἰωάννης Γ. Πέτας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Εἰς τὴν εὐφρόσυνον ταύτην ἀγγελίαν ἐπισυνάπτομεν καὶ ἄλλην. Ἐλάδομεν γράμματα κατ' εὐθείαν παρὰ τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει ἀπὸ 19 τοῦ ἐνεστῶτος μηνός, καὶ χαίρομεν μαυθάνοντες ἐκ νέου τὴν καρτερίαν καὶ γενναϊότητα τῶν πολιορκουμένων, ἣ ὅποια αὐξάνει καθ' ἑκάστην καθ' ὅσον πλησιάζει ὁ καιρὸς τῆς ἐλευθερώσεώς των. Ἡ κυρίεσις τοῦ Πειραιῶς, καὶ ἡ ἐκεῖ συγκρότησις δυνατοῦ στρατοπέδου ἐνεψύχωσε πολὺ τοὺς πολιορκουμένους, ὥς καὶ ἄλλοτε εἶπαμεν, καὶ αἱ συχναὶ καὶ λαμπραὶ νύκαι δίδουσιν εἰς αὐτοὺς χρηστοτάτας ἐλπίδας εἰς τὴν ταχυτέραν λύσιν τῆς πολιορκίας. Οἱ πολιορκούμενοι δὲν ἤμποροῦν νὰ παραπονηθῶσιν οὔτε κατὰ τῆς Διοικήσεως οὔτε κατὰ τοῦ ἔθνους, ὅτι ἐφάνησαν ἀμελεῖς πρὸς αὐτοὺς, καὶ οἱ ἴδιοι γράφουσι: «Χαίρομεν ἀληθινὰ βλέποντες τὸ ἔθνος νὰ κινῆται κατ' αὐτὰς τὰς κρίσιμους περιστάσεις, καὶ τοῦτο κάμνει μεγάλην τιμὴν καὶ εἰς τὴν παροῦσαν Διοίκησιν, καθὼς τὸ ὁμολογοῦν καὶ ὅλοι. Ἡ ἐνέργεια τῆς Διοικήσεως, ἡ συνδρομὴ τῶν πατριωτῶν τῆς Πελοποννήσου, καὶ τῶν ὁπλαρχηγῶν τοῦ Πειραιῶς ὁ πατριωτισμὸς μᾶς κάμνουν νὰ ἐλπίζωμεν αἴσιον καὶ ὀγλήγορον τέλος. Εἶναι ἀξιοπαρατήρητος καὶ τῶν ἀδελφῶν Ψαριανῶν ἡ πατριωτικὴ συνδρομὴ» Ταῦτα γράφουσιν οἱ δημογέροντες Σ. Βλαχόπουλος, Ν. Καρώρης, καὶ Ν. Ζαχαρίτζας, οἱ ὅποιοι καὶ συμπάσχουσι, καὶ συναγωνίζονται εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ συμφωνοῦσιν εἰς τὰ παρ' αὐτῶν γραφόμενα καὶ ὅλοι οἱ πολιορκούμενοι.

Ἐξ αὐτῶν τῶν γραμμάτων μαυθάνομεν καὶ ὅτι εἰς τὰς πρὸ τῆς προχθεσινῆς κατὰ τὸν Πειραιᾶ μάχας ἐφονεύθησαν ἐκ τῶν ἐχθρῶν περισσότεροι τῶν ἐπτακισίων, καὶ ἔχουσι τὴν πληροφορίαν ταύτην οἱ ἡμέτεροι παρ' αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν. Ἐφονεύθη καὶ ὁ περίφημος Ἀλβανὸς Τσέλιος Πιτζάρης εἰς τὸν Πειραιᾶ.

Κομιστῆς τῶν γραμμάτων εἶναι Ἕλληνας ἐκ τῶν αἰτιατικῶν παραλίων τῆς Προποντίδος, Δημήτριος Κουριώτης ὀνομαζόμενος. Διῆλθε διὰ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὅλου τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου, καὶ κατὰ τὴν συμπλοκὴν τῶν ἐχθρῶν πρὸς τοὺς ἡμετέρους εἰς τοὺς πύργους ἐπέρασεν εἰς τὰ ἑλληνικὰ χαρακώματα. Πόσον ἀξιέπαινος εἶναι ἡ εὐτολμία καὶ ἡ ἀξιοσύνη τοῦ χρηστοῦ τούτου πολίτου!

Κατέπιν τούτου ἐκβῆκεν ἄλλος ἐκ τῆς ἀκροπόλεως, καὶ ὑπῆγεν εἰς Σαλαμίνα, ὥς γράφουσιν ἐκεῖθεν. Ὁ δεύτερος οὗτος ἐδιηγῆθη καταλεπτῶς τὴν κατὰ τὴν εἰκοστήν γενομένην εἰς τοὺς πύργους μάχην, καὶ τὴν μεγάλην τῶν ἐχθρῶν φθοράν. Οἱ δὲ ἐν ἀκροπόλει βλέποντες τὸν πόλεμον ὥρμησαν καὶ αὐτοὶ, ἡγουμένου τοῦ στρατηγοῦ Ν. Κριεζιώτου, καὶ ἐπυροξένησαν μεγάλην φθοράν εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἐκυρίευσαν τὰ ὅποια οἱ ἐχθροὶ ἐφύλαγτον χαρακώματα, καὶ ἔμβασαν εἰς τὴν ἀκρόπολιν ξύλα, τῶν ὁποίων εἶχον χρεῖαν.

Εἰς τὸν προηγούμενον ἀριθμὸν τῆς Γεν. Ἐφημερίδος ἐξεδώκαμεν τῆς Σεβαστῆς Διοικήσεως τὴν διακήρυξιν, δι' ἧς κηρύττεται ὁ ἀποκλεισμὸς τῶν παραλίων τοῦ Ἐρετριακοῦ καὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, καὶ πάσης τῆς περιφερείας τῆς νήσου Εὐβοίας. Ὁ ἀποκλεισμὸς οὗτος ἦτον ἀναγκασιότατος, καὶ πρὸ πολλοῦ ἤθελε τὸν διατάξει ἡ Διοίκησις, ἐὰν ἡ ἀπορία τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου δὲν ἐγίνετο ἐμπόδιον. Ὁ ἐχθρὸς ἐκεῖθεν λαμβάνει τὰς τροφάς, καὶ ὅταν τὰ μέρη ἐκεῖνα ἀποκλεισθῶσι θέλουσι διακοπῇ καὶ αὐταί, καὶ τότε θέλει ἀναγκασθῇ ὁ ἐχθρὸς διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν τροφῶν νὰ λύσῃ καὶ ἄκω τὴν πολιορκίαν τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Εἰς ἀποκλεισμὸν τοῦ Ἐρετριακοῦ κόλπου, καὶ τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς Εὐβοίας ἐδιωρίσθησαν ἡ φρεγάτα Ἑλλάς, κυβερνωμένη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἐνδόξου ναυάρχου Μιαούλη, τὸ ἀτμοκίνητον Καρτερία, καὶ τὸ βρίκιον Νέλσων τοῦ Κ. Δημητρίου παπᾶ Νικολῆ Ψαριανοῦ. Τὰ πλοῖα ταῦτα δὲν θέλουσι περιορισθῇ μόνον εἰς τὸν ἀποκλεισμὸν, ἀλλὰ θέλουσι κάμει καὶ ἀπόδασιν εἰς τὴν ξηρὰν, ὅπου ἡ χρεῖα τὸ καλέσῃ καὶ διὰ τοῦτο ἐπέβη καὶ ἱκανὸν στράτευμα. Ἡ ἀπόδασις θέλει γενῇ μάλιστα εἰς τὸν Ὀρωπὸν, ὅπου ὁ ἐχθρὸς ἔχει τὰς ἀποθήκας. Τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς τῆς ἐκστρατείας ἀνέλαβεν ὁ Βαυαρὸς συνταγματάρχης Κύριος Κάρολος ἐξ Εἰδέκου, ὁ εἰλικρινὴς οὗτος τῆς ἐπὶ τὸ κρεῖττον προόδου τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων φίλος. Ἐκ τοιαύτης ἐκστρατείας δικαίως πρέπει νὰ προσμένωμεν λαμπρὰ κατορθώματα.

Τὸ σημαντικώτερον μέρος τῆς Ἑλλάδος εἶναι τῇ σήμερον αἱ Ἀθῆναι, καὶ εἰς αὐτὰς στρέφονται οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ εἰς αὐτὰς προσηλοῦται ὅλη αὐτῶν ἡ προσοχή. Τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα τῆς πόλεως κινεῖ ἑκάστου Ἕλληνα τὴν ψυχὴν εἰς σεβασμὸν, καὶ ἡ ἐκ τῆς σωτηρίας αὐτῆς κοινὴ καὶ μεγίστη ὠφέλεια κάμνει ἑκάστον, ὅχι μόνον νὰ εὐχῆται τὴν λύσιν τῆς πολιορκίας τῆς ἀκροπόλεως, ἀλλὰ καὶ νὰ συνεργῇ εἰς τοῦτο καθ' ὃν δύναται τρόπον. Μόνον οἱ ἀνόητοι καὶ ἀσυνειδήτοι ἡμποροῦν ν' ἀντενεργῶσιν ἢ ν' ἀδιαφορῶσιν εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ἀλλ' ὁμιλήσαντες πολλάκις περὶ Ἀθηνῶν καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτῶν γινομένων, δίκαιον νομίζομεν νὰ εἰπωμεν καὶ περὶ Ἀθηναίων ὀλίγους λόγους διότι καὶ ἐπολέμησαν, καὶ πολεμοῦν ἀδιακόπως, καὶ δυσιάζονται ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος ὅλης, καὶ ἤδη ὑπὲρ τῆς περικλεοῦς αὐτῶν γῆς.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι κἀνὲν φρούριον τῆς Ἑλλάδος, κατεχόμενον παρὰ τῶν ἐχθρῶν, δὲν ἐπολιορκήθη ἐξ ἀρχῆς τόσον στενῶς, ὅσον ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, κατεχόμενη παρὰ τῶν Τούρκων καὶ εἰς κἀνὲν ἄλλο φρούριον δὲν ἐτολμήθη τοιαύτη ἐφοδος, ὅποια ἐτολμήθη παρὰ τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ ταῦτα κατ' αὐτὸ ἀκόμη τὸ πρῶτον τοῦ πολέμου ἔτος, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐκυριεύοντο ἀκόμη τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ ἐκ τῶν τυράννων φόβου, καὶ ἦσαν ἀγύμναστοι εἰς τὰ ὅπλα.

Ἀλλ' ἀφ' ἰκοντες τὰς παλαιότερας τῶν Ἀθηναίων πράξεις εἰς ἄλλην εὐκαιρίαν, ἀναφέρομεν τὰ νεώτερα αὐτῶν ἔργα. Ἀφ' ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν Ἀττικὴν ὁ Κίου-τάλης οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἔλειψαν πολεμοῦντες. Ὑπε-ραπίσαντες ἀνδρείως δύο περίπου μῆνας τὴν πόλιν αὐτῶν Ἀθηῶν μετ' ὀλίγων ἄλλων Ἑλλήνων, ἐκλείσθη-σαν ἕως ὀκτακόσιοι εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ ἀπεφά-σιον ἢ νὰ σώσωσιν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἐχθρῶν τὰ ἱερὰ ἐκεῖνα τεῖχη, ἢ νὰ ταφῶσιν ὑπ' αὐτὰ. Μὴ ἐλπίζοντες δὲ τόσον μακρὰν πολιορκίαν, ἐκλείσθησαν ὡς πτυχον τότε ὄντες, καὶ εὐρέθησαν κατὰ τὴν πο-λιορκίαν ἐκτεθειμένοι εἰς πολλοτάτας ἐλλείψεις, καὶ εἰς τὰς ἐκ τοῦ χειμῶνος ταλαιπωρίας, τὰς ὁποίας μόνον τὸ εὐγενὲς αἶσθημα τῆς σφιδρᾶς πρὸς τὴν πα-τρίδα ἀγάπης ἐδύνατο νὰ κάμῃ ὑποφερτάς. Ἐφονεύ-θησαν, καὶ ἐπληρώθησαν πολλοί· διότι καὶ ἐρρίψκιν-δύνουν περισσότερον, ὥς ὑπὲρ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ἐδά-φους πολεμοῦντες. Ὅσοι δὲ τῶν Ἀθηναίων εὐρέθησαν ὄντες ἐκτὸς τῆς ἀκροπόλεως, δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τοῦ νὰ φροντίζωσι καὶ πολεμῶσιν ὑπὲρ τῶν Ἀθηῶν. Κα-τὰ τὰς εἰς Χαϊδάρι μάχας παρευρέθησαν καὶ πολλοὶ Ἀθηναῖοι, καὶ εἶχον τὴν δυστυχίαν καὶ νὰ φονευθῶσι, καὶ νὰ πληγωθῶσιν ἱκανοί, καὶ τινες νὰ πέσωσιν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν αἰχμάλωτοι. Ἐκ τῶν κατ' ἐ-κείνας τὰς μάχας πεσόντων ἦσαν καὶ ὁ Θεόφιλος Φι-λιππίδης, τοῦ ὁποίου τ' ὄνομα ἄξιον εἶναι νὰ μνη-μονεύηται. Νέος τὴν ἡλικίαν, ἀλλ' ἀνὴρ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν φρόνησιν, συγκαταλεγμένος εἰς τὸ τακτικὸν στράτευμα, ἐπρόσφερεν ἑαυτὸν ὡραιωτάτην θυσίαν εἰς τὴν ὁποίαν ὑπερηγάπα γλυκυτάτην πατρίδα.

Ἀφ' οὗ τέλος ἀπεφασίσθη ἐσχάτως ἡ ἐκστρατεία εἰς λύσιν τῆς πολιορκίας τῆς ἀκροπόλεως, οἱ Ἀθηναῖοι ἔδραμον προθύμως, οἱ μὲν διὰ ξηρᾶς, καὶ ἀπώλυντο ἐξ αὐτῶν ἱκανοὶ εἰς Καματερόν, ἐν οἷς καὶ ὁ ἄξιος καὶ ἀνδρείος Προκί-πιος Λέκκας, καὶ ὁ χατῆρ Ἀναγνώστης Τζουρκατιώτης, προδεδικώς τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ νεανίας τὴν ψυχὴν· οἱ δὲ διὰ θαλάσσης εἰς τὸν Πειραιᾶ ὑπὸ τὸν ἀριστον στρα-τηγὸν Μακρυγιάννην καὶ εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦτο, ἐν ᾧ αὐτοὶ πρῶτοι ἀπέδρασαν, αὐτοὶ καὶ προθυμότερον ἐκο-πίασαν εἰς τὴν ὀχύρωσιν.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἔδειξαν καὶ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους Ἕλληνας κλίσιν πρὸς τὸ τακτικὸν στράτευμα, καὶ συγ-κατελέχθησαν εἰς αὐτὸ πολλοί, καὶ οἱ περισσότεροι ἐ-βελονταί. Ὅλοι ἀγαποῦσαν τὸ τακτικὸν στράτευμα εἰς Ἀθήνας, ἐκτὸς μόνον ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους ἐφαίνεται ἀσύμφορος ἡ εὐταξία κατὰ τὰ ἴδια αὐτῶν τέλη.

Οἱ νῦν Ἀθηναῖοι, ὅσον καὶ ἂν διαφέρωσι τῶν ἀρχαί-ων, διὰ τοὺς χρόνους καὶ τὰς περιστάσεις, δὲν ἤμπο-ρουν ὅμως νὰ λησμονήσωσιν, ὅτι εἶναι τῶν λαμπροτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων Ἑλλήνων ἀπόγονοι, καὶ ἤθελον εἶναι τα-μάλιστα ἀξιοκατάκριτοι, ἐὰν ἤθελον πάθει τὸ πάθος τοῦ-το, ἐν ᾧ ἀκόμη σώζονται εἰς τὴν πόλιν τῶν τόσα λαμ-πρὰ μνημεῖα τῆς ἀρχαίας τῶν Ἀθηῶν δοξῆς καὶ με-γαλειότητος.

Ταῦτα ἐπὶ τοῦ παρόντος ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, καὶ

ἐν καιρῷ ἀρμοδιωτέρῳ περισσότερα καὶ περιστατικώτερα.

Ὁ εἰς τὴν βουλὴν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Ἀγγλικοῦ ἔθνους κατὰ τὴν 16' τοῦ Δεκεμβρίου παρὰ τοῦ Κυρίου Καννίγγη ἐκφωνηθεὶς λόγος, κατὰ περίστασιν τῆς βασι-λικῆς ἀγγελίας περὶ τῶν πραγμάτων τῆς Πορτογαλλίας, ἔκαμε πολὺν κρότον, καὶ αἱ Ἀγγλικά καὶ Γαλλικά ἐφημερίδες ἐλάλησαν πολλὰ περὶ αὐτοῦ. Νομίζομεν ὅτι ἠθέλαμεν ἀδικήσαι τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος, ἐὰν ἠθέλαμεν τοὺς στερήσαι τὴν δημοσί-ευσιν τοῦ λόγου αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ μετὰ παρέλευσιν τόσου καιροῦ ἐκρίναμεν εὐλογον νὰ μεταφράσωμεν τὸν λόγον αὐτὸν, ὥς τὸν ἀναγινώσκουμεν εἰς τὸν ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου Ἀστέρα (Etoile), ἀναπληροῦντες τὸ εἰς αὐτὸν ἐλλείπον ἐξ ἄλλων ἐφημερίδων, καὶ νὰ τὸν ἐκδώσωμεν.

Ὁ Κύριος Καννίγγης προβάλλει, νὰ γενῇ σκέψις εἰς τὴν ἀγγελίαν τοῦ βασιλέως. Λέγει ἔπειτα ὅτι, ἐπειδὴ οἱ ὑπουργοὶ τῆς Ἀ. Μ. διέταξαν μέτρα, τὰ ὁποῖα ἐδύναντο κατὰ συμβεβηκὸς νὰ φέρωσι πόλεμον, χρέος αὐτῶν εἶναι νὰ δώσωσιν εἰς τὰς βουλὰς ἐξηγή-σεις τῶν αἰτίων, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐκίνησαν εἰς τὸ νὰ πράξωσιν οὕτως.

Ἡμπαρῶ, εἶπε, νὰ βεβαίωσω τὴν βουλὴν, ὅτι δὲν ὑπάρχει τάξις ἀνθρώπων πλέον πληροφορημένη, ὅσον οἱ ὑπουργοὶ τῆς Ἀ. Μ., καὶ οὐδεὶς ἄλλος τόσον, ὅσον αὐτὸς, ὅστις τὴν ὥραν ταύτην ἀναφέρεται πρὸς τὴν βουλὴν, περὶ τῆς μεγίστης ἀνάγκης τῆς εἰρήνης εἰς τὴν ἡμετέραν πατρίδα καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην. (Ἀκού-σατε, ἀκούσατε!)

Κηρύττω ὅτι τὸ αἶσθημα τοῦτο (ἡ ἐπιθυμία τῆς εἰρήνης) κάμνει εἰς ἐμὲ τόσον βαθεῖαν ἐντύπωσιν, ὥστε δὲν ὑπάρχει οὔτε ἐλπίς μελλόντων συμφερόντων, οὔτε φόβος κινδύνου ἀπωτάτου, ἱκανὰ νὰ με κινήσωσιν εἰς τὸ νὰ ζητήσω ἀπὸ τῆς βουλῆς τὸ νὰ ἐμβωμεν εἰς πόλεμον· ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι ἠσθάνθησαν οἱ κα-λειότεροι πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς ἡμετέρας πατρίδος, ὅτι δηλ. ὑπάρχουσι δύο διάφοροι θέσεις, κατὰ τὰς ὁ-ποίας δὲν δύναται τις νὰ πράξῃ ἄλλως ἢ ὡς ἡμεῖς πράττομεν τὴν σήμερον, ἡγουν ὅταν ἡ τιμὴ τοῦ ἔθνους, καὶ ἡ κοινὴ πίστις εἶναι εἰς κίνδυνον.

Τὸ ζήτημα τὸ ἤδη εἰς τὸ κοινοβουλευτήριον προ-τεινόμενον ἔχει σχέσιν καὶ πρὸς τὰ δύο ταῦτα συμ-φέροντα· ἄλλως δὲ δὲν ἠθελα προσμείνει μετὰ τόσης πεποιθήσεως τὴν εἰρητὴν ἀγγελίαν τῆς κυβερνήσεως ἀπό-κρισιν τοῦ κοινοβουλευτηρίου. Ἀλλὰ, διὰ νὰ καταλάβῃ τις σαφῶς, πῶς πρέπει νὰ θεωρήσῃ ἡ βουλὴ τὴν ὑπόθεσιν, ἥτις ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἀγγελίαν, θέ-λω ἐκθέσει ἐν συντόμῳ ὅτι τὸ ζήτημα εἶναι ἐν ταῦτῳ καὶ περὶ δικαίου καὶ περὶ πράγματος.

Εἶναι ἀδύνατον, ἡ βουλὴ ἢ ἡ κυβέρνησις, ἀφ' ὅτ-τὰ ἐξετάσῃ ὅλα, νὰ μὴν εὖρῃ ὅτι τὸ ζήτημα εἶναι ζήτημα δικαίωματος ἔθνικοῦ τῆς Ἀγγλίας. Ἀφ' ὅλων τῶν συμμαχιῶν, τὰς ὁποίας ἔκαμεν ὁ τύπος αὐτός κατὰ διαφόρους ἐποχὰς πρὸς τὰ ξένα ἔθνη, δὲν εἶναι καμμία τόσον ἀρχαία, καμμία δὲν ἦτον τόσον μόνιμος,

δὲν ὑπάρχει κἀμία, τῆς ὁποίας αἱ ὑποχρεώσεις νὰ ᾖ τὸσον ἀκριβείς, κἀμία δὲ ἀναφέρεται τίσιν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἡμῶν ἐποχῆς, ὅσον ἡ μεταξὺ τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ τῆς Πορτογαλλίας συμβασις.

Ἐὰν στρέψωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν πρὸς τὸ παρελθόν, θέλομεν ἰδεῖ ὅτι ἡ συμμαχία αὕτη διήρθε ὅλων τῶν συμπλοκῶν τῶν συμβεβηκότων ἀνεπηρέαστος, καὶ εἶναι ἀρχαιότερα τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἡ Βραγαγκὴ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον (*), καὶ ἡ Πορτογαλλία αὕτη ἐγένετο τόπος ἀνεξάρτητος. Ἀπὸ τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἕως τῆς παρούσης ὥρας, ἡ συμμαχία διετηρήθη καὶ μεταξὺ δυσκολωτάτων περιστάσεων. Καὶ ὅταν ἡ πίστις τῶν ἄλλων ἐθνῶν κατεκλονήθη ὅταν πολλὰ ἔθνη, καταπατοῦντα τὰς συνθήκας, ἐπολέμουν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, ἡ Πορτογαλλία ἔμενε σταθερὰ, καὶ ἐγένετο συμμετοχὸς τῆς δόξης τῶν ἡμετέρων εὐτυχημάτων.

Ἡ συμμαχία αὕτη μᾶς ἦτον ἐνίστε εἰς βάρος, καὶ πολλάκις ἐγένετο λόγος, νὰ ἀπαλλαχθῶμεν ἀπὸ τοῦτου τοῦ βάρους· ἐπειδὴ ἀντὶ νὰ μᾶς ἦναι ὠφέλιμος, μᾶς ἦτον ἐπιβλαβὴς· ἀλλ' αἰσθημα ἐθνικῆς συμπαθείας, καὶ ἄλλα αἰτία ἐλαφρότερα ἐμπόδισαν τὸν τρόπον τοῦτον ἀπὸ τοῦ νὰ προτιμήσῃ τὰ ἴδια αὐτοῦ συμφέροντα ἀπὸ τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης τῆς διατηρήσεως ἀκατακλονήτου φιλίας πρὸς ἀρχαίον καὶ πιστὸν σύμμαχον. Κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐγένοντο συνθήκαι καὶ συμμαχίαι μεταξὺ τοῦ τόπου τούτου καὶ τῆς Πορτογαλλίας. Ἡ τελευταία συνθήκη εἶναι ἡ ἐν Βιέννῃ γενομένη, ὅτε συνήχθησαν ἐκεῖ οἱ ἡγεμόνες καὶ ἐποίησαν τὴν συνθήκην τῆς νείας Εὐρώπης, ἡ ὁποία καθιστάνει τὴν σήμερον τὸ κοινὸν τῶν ἐθνῶν δίκαιον. Διὰ τῆς συνθήκης ἐκείνης ἀνεύωσεν ἡ Ἀγγλία τὰς ἀρχαίας αὐτῆς ὑποχρεώσεις, καὶ ὑπεχρεώθη νὰ βοηθήσῃ τὴν Πορτογαλλίαν, καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ δίκαια, τὰ προνόμια, καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς.

Ὁ Κύριος Καννίγγης ἐξέτασεν ἔπειτα τὸ ζήτημα, καθ' ὅσον εἶναι ζήτημα περὶ ἐθνικῆς πίστεως.

Ἡ ἐλευθερία τοῦ ἡμετέρου συμμάχου, λέγει ἀκολουθῶς, ἐπηρεάζεται καὶ αἱ κρίνη ἡ βουλὴ, ἂν, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ἐν Βιέννῃ συνθήκης, δὲν εἴμεθα κατ' ἀνάγκην ὑπόχρεοι νὰ δράμωμεν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ. Πλὴν, πρὸ τοῦ νὰ ἐμδῶμεν εἰς ἄλλα περιστατικά περὶ τοῦ προκειμένου, θέλομεν ἀναγνώσει εἰς τὴν βουλὴν τὸ τρίτον ἄρθρον τῆς ἐν Βιέννῃ συνθήκης, ὑπογεγραμμένης τὴν 22 Ἰανουαρίου 1815.

Ἡ ἐν Ρίφ Ἰανείρῳ τὴν 19 τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1810 ἔτους γενομένη συνθήκη ἦτον προσωρινή, καὶ

(*) Ἰωάννης δ' Β', δουλὴ τῆς Βραγαγκῆς, ἐγένετο βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας ἐν ἔτει 1640 ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰωάννης Δ', καὶ οἱ ἐξ ἐκείνου καταγόμενοι βασιλεῖδες ἕως τῆς σήμερον εἰς τὴν Πορτογαλλίαν. (Ὁ Συντάκτης.

ἐγένετο κατὰ τὰς περιστάσεις τῆς Ἰσπανίας. Ἡ ἐρημνὴ συνθήκη ἀκυρώθη ἐλεγκτήρως διὰ τῆς παρούσης ἀλλὰ χωρὶς βλάβης τῆς περὶ συμμαχίας καὶ φιλίας συνθήκης ἐκείνης, ἥτις ἐπῆρχε τίσιν καιρὸν καὶ τίσιν εὐτυχῶς μεταξὺ τῶν δύο συμβαλλομένων μερῶν, καὶ ἰσχύει ἀκόμη.

Ἀλλὰ, διὰ νὰ καταλάβῃ καλῆτερα ἡ βουλὴ τὰ ἀποτελέσματα τῆς συνθήκης, αἱ μὲν συγχωρήθῃ νὰ κάμω διασαφίσεις τινάς :

Ἐν ἔτει 1807, ὅτε ἐδηλοποιήσεν ὁ Βοναπάρτης, ὅτι ὁ οἶκος τῆς Βραγαγκῆς ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ βασιλεύῃ, ὁ βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας ἐπεισθὴ διὰ τῶν ἡμετέρων συμβουλῶν εἰς τὸ νὰ περάσῃ εἰς Βρασιλίαν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐγένετο σύμβασις μυστικὴ μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Πορτογαλλίας, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Μεγάλῃ Βρετανία ὡμολόγησεν, ὅτι, ἂν ἡ αὐτὴ μεταναστῇ εἰς Βρασιλίαν, αὕτη (ἡ Μεγάλῃ Βρετανία) δὲν θέλει ἀναγνωρίσει οὐδέποτε εἰς τὴν Πορτογαλλίαν ἄλλην βασιλικὴν οἰκίαν παρὰ τὴν τῆς Βραγαγκῆς.

Ἡ εἰς Βρασιλίαν μετανάστασις αὕτη, καὶ τὰ ὁποία ἐλήφθησαν ἀκολουθῶς μέτρα, ἐξετελέσθησαν ἐπὶ μόνῳ σκοπῷ τῆς ἀποσπάσεως τῆς οἰκίας τῆς Βραγαγκῆς ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τῆς Γαλλίας. Ἡ μυστικὴ σύμβασις, ἡ ὁποία ὡμολογήθη ἐν ἔτει 1808, κατεχωρίσθη εἰς τὴν ἐν ἔτει 1810 γενομένην συνθήκην, ὅτε, φυσικῶς τῷ λόγῳ, ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι μυστικὴ, καὶ ἐγένετο ἄρθρον τοῦ νόμου τῶν ἐθνῶν ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ μέχρι τῆς ἐν Βιέννῃ συνόδου εὐρισκόμεθα ὑποχρεωμένοι εἰς τὸ νὰ μὴν ἀναγνωρίσωμεν εἰς τὴν Πορτογαλλίαν ἄλλον ἡγεμόνα εἰμὴ ἐκ τῆς οἰκίας τῆς Βραγαγκῆς. Ἀλλὰ τότε ἡ Μεγάλῃ Βρετανία ἔστεργεν εἰς ταύτην τὴν ὑποχρέωσιν, θεωροῦσα ὡς βεβιασμένην καθέδραν τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Πορτογαλλίας τὴν Βρασιλίαν. Ἀφ' οὗ δὲ ὑστερώτερα, διὰ τὴν εὐτυχὴ τοῦ πολέμου ἔκβασιν, ἐδόθη εἰς τὸν βασιλικὸν τοῦτον οἶκον τὸ δικαίωμα εἰς τὸ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ βασίλειον τῶν πατέρων του, ἡ Μεγάλῃ Βρετανία ἡσθάνθη ὅτι αἱ ὑστερώτεραι αὗται ὑποχρεώσεις τῆς δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσωσι, δηλαδὴ ἐνομίζομεν ὅτι ἦτον πρέπον, καθ' ὅσον ἤθελε διαρκέσει ἡ βεβιασμένη ἀπομάκρυνσις τοῦ βασιλέως ἀπὸ τῆς ἐν Πορτογαλίᾳ κυριότητός του, νὰ ἐγγυηθῶμεν ἡμεῖς εἰς αὐτὸν, καθὼς καὶ εἰς τὴν οἰκίαν του, τὰ ὁποία εἴχον δίκαια εἰς τὸ νὰ κατέχωσι τὸν θρόνον. (Τὰ λοιπὰ ἀκολουθῶς.)

Ταύτην τὴν ὥραν λαμβάνομεν γράμμα τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ Καραϊσκάκη, ἐξ οὗ μαθαίνομεν, ὅτι ὁ στρατηγὸς ἐπεμφε τὸν Δῆμον Τσέλιον εἰς τὴν δυτικὴν Ἑλλάδα, νὰ πιάσῃ τὸ Λεσίνι εἰς Ξηρόμερον, τὸ ὅποιον καὶ ἐγένετο· καὶ ὅτι ὠχύρωσε τὸ Δίστομον, καὶ ἀφῆκεν εἰς αὐτὸ τὴν ἀναγκαίαν φρουράν, καθὼς καὶ εἰς τὸ μεναστήριον τῆς Ἱερῶν σαλῆς, καὶ ἐκστράτευεν ἀμέσως καὶ ἀφενέτως εἰς τὴν Ἀττικὴν μεθ' ἱκανοῦ στρατεύματος, ὅπου καὶ φθάσει κατ' αὐτὰς ἐξάπαντος.